

ИЛИЯ БЕШКОВ
СЛОВОТО НА ЕДИН
ПРЕЗИДЕНТ

chitanka.info

Драги приятели от бившия клуб „Септември“ и драги гости!

Аз се радвам, доколкото ми позволява старостта, че ви виждам отново.

Бях загубил тая надежда, но споменът за вас, прекрасен като всеки спомен, запълваше напълно липсата ви. Като се има пред вид, че изцяло или отчасти съм ви сънувал не един път, лесно е да се разбере защо е била приспана председателската ми съвест, защо изоставих това красиво и творческо стадо, разпиляно без подслон, без творческа проява, без кошара.

Не искам да будя ненужни скърби и сълзи по това, което загуби светът през мъртвите дни на нашето небитие, нито какво загубихме ние самите. Историята, ако не беше една наша приумица, сигурно ще се занимае с причините и последствията...

Но по-добре е ние да не се занимаваме с историята, а да я оставим тя да се занимава с нас.

Пред нас стоят по-сериозни задачи.

Ние вече не сме ние. Ние се преустроихме. Това беше крайно наложително и абсолютно необходимо.

Под напора на нашите безспорни дарования ние се обособихме на времето без всякакво колебание и съмнение в творческо общество, което преливаше и разливаше в себе си своя многостранен дар. Творческият шемет, обсебващ като самия дар, не допускаше да видим някои дребни неща, които в поменатата история променят всичко — променят и самите промени.

Така ние не забелязахме дали сме грамотни. Дори в Устава нямахме параграф, изискващ грамотност. Ние не знаем колко от нас могат да напишат пощенска карта на болната си леля.

Моля ви, приемоте тази шега за истина! Грамотността не е нещо, което се постига веднъж завинаги — тя трябва непрекъснато да се подновява. Буквите не са две-три, за да ги запомни човек, а дните, през които той може да забравя, са много. Да си призная — аз не разбирам изтънко този въпрос, но мен ме увериха, че в просветно отношение за нас ще е от огромна полза да станем членове на читалище. Подскочих от радост, приех и веднага станахме членове. Спор се яви само по въпроса — кой на кого прави чест: клуб „Септември“ на читалище „Владимир Заимов“, или читалище „Владимир Заимов“ на клуб „Септември“. Аз поддържах ту едното, ту другото становище — иначе

работата щеше да се свърши много бързо и скучно. В преговарянето изобщо има някакво сладостно упоение, което на човек не му се иска да спре. В изтъкване достойнствата на читалището и клуба ние прекарахме и ги сляхме — както това става в любовта! Но аз мисля, че човек върши това или онова само за да се похвали.

Прегледахме всички книги, които вие ще трябва да прочетете — и то колкото пъти пожелаете; боядисахме салоните, стените и дуварите по най-простия начин, отговарящ на най-новата ви дейност.

С това турихме край на номадското ни съществуване. Избрахме ви в центъра на столицата подслон, кошара, храм, вечно жилище на вашия неспокоен дух, тъй като по закона ние не сме юридическа личност — ние общественно се преустроихме. „Докато не погине зърното — плод няма да даде.“

Аз изпълних дълга си по своему: погребях трупа на клуб „Септември“, за да видя по-скоро неговото възкресение. С други думи, снижихме до нула себестойността, за да гарантираме до безкрайност качеството. Това наистина е една луда утеха, но тя е свойствена за нас; тя ни е присъща — ние имаме несравнено повече съображения и творчески импулси, отколкото земни желания. Нам не са ни нужни нито документи за собственост, нито дори карти за самоличност. Кой ли пък днес може да се похвали с подобно нещо?...

Не скърбете! А какво да кажат починалите? Аз се радвам, доколкото ми позволява старостта, че ви виждам отново, и то най-вече — живи и здрави, млади — неостарели нито с един ден през изтеклите години. Вие сте запазили вашата благосклонна усмивка, запазили сте и доразвили способността си да ръкопляскате и тогава, когато не харесвате. Тия добродетели са безусловни за едно общество, пред което лежат сериозни творчески задачи.

Аз вече не съм ваш председател. Още когато ме избрахте, това прозвуча в ушите ми като виц. Всичко, поставено в ръцете ми, добива своя смешен и според мен — истински вид. Прочие, дерзайте! Благодарете, че не съм ви вече председател, че вашето скитничество се свърши, че сте в обетована земя. Благодарете за това, че нашата управа можеше да намери и по-лошо разрешение, но се въздържа...

Позволете ми да ви честитя новия дом — радвайте му се като на свой, почитайте го и го пазете като чужд!

Дръжте се прилично!

Позволете ми също да ви честитя Новата 1952 година, а също така и Новата 1951, 1950, които ние пропуснахме.

Позволете да честитя женитбите на нашите членове, родените им рожби; нека приемат и съболезнованията за покойните им сродници.

Най-после позволете ми да благодаря от ваше име на първите лястовици на нашата пролет — другарите Катя Казанджиева и Леон Суружон, както и на другарката Брашованова за радостта, която на нас и на себе си ще доставят тая вечер.

Нова година 1952

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.